A°. 1830. N°. 12.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 10den FEBRUARIJ.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN *den 12 November.*

Men schrijft uit Veendam, dat aldaar den 29 October een partikuliere brief is aangekomen, gedagteekend Weltevrede, den 18 Mei, waarin men het volgend kort berigt van den oorlog op Java leest:

» De oorlog staat hier thans op eenen vrij goeden voet. *Diepo Negero*, het opperhoofd der muitelingen, is tegenwoordig geheel ingesloten; hij heeft bijna geenen grond meer, waar hij zijn rijst op verbouwen kan, hetwelk hun eenigst voedsel is, waardoor spoedig een oproer onder zijne onderhoorigen zal moeten ontstaan; ons leger is nu ook in eenen goeden staat, want het is thans met 1000 man Europeanen versterkt, hetwelk hier veel is."

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN *den 4 November.*

Het gerucht, waarvan de Fransche dagbladen melding maken, als hadden er tusschen den prins *van Metternich* en lord *Cowley*, den Engelschen gezant te Weenen ernstige woordenwisselingen plaats gehad, is ook op de beurs in omloop geweest, maar heeft weinig geloof gevonden, niet alleen omdat het regtstreeks inloopt tegen de bekende geaardheid der beide staatsheden, maar ook omdat geene der hier ontvangene brieven daarvan melding maken. De *Times* zelve zegt daarvan niets te weten, en daaraan mede geen geloof te slaan, hoezeer het niet onmogelijk zoude kunnen zijn, dat de zaken van het Oosten eenig verschil van gevoelens hadden doen ontstaan.

— Het regtsgeding tegen de verdere aangeklaagden te Cork is afgeloopen. Volgens sommige dagbladen zouden de gezworenen hen voor *niet* schuldig hebben verklaard, volgens anderen, had de solliciteur generaal, nadat twee derzelver door de gezworenen waren vrij gesproken, verklaard niet voornemens te zijn de zaak tegen de overigen voort te zetten. Zij zijn allen in vrijheid gesteld. — De vier landbouwers, die door de eerste regtbank van gezworenen, welke geheel uit protestanten bestond, zijn schuldig verklaard, en mitsdien tot dood veroordeeld geworden, zullen den 14 November worden opgehangen.

Het ministerieel avondblad is met dezen uitloop zeer te vrede en oordeelt, dat de zachte stemming, welke, zoo veel regters als gezworenen, bij het behandelen derzelve hadden doen blijken, heilzame uitwerkselen zoude hebben in een land, waar de lagere volksklasse gewoon was de werkingen der wet als middelen ter onderdrukking te beschouwen.

— De britsche schepen *Melvill* en *Gloucester*, van 74 stukken, zijn te Malta aangekomen; de *Britannia* van 120 stukken, is den 3den Gibralter gepasseerd, de reize naar de Archipel vervolgende. Den 29 September lag de admiraal, sir *Pulteney Malcolm*, met het eskader voor de Dardannellen ten anker. De *Sparriate*, van 74 stukken, had hetzelve destijds verlaten, ten einde naar Engeland terug te keeren.

— Uit Lissabon heeft men berigten van den 17den ontvangen, mede brengende de erkenning van den gewezen prins regent, door het hof van Spanje, de vreugd die welke deze tijding ten hove had verwekt, en de geringe leening van 400 contos (40,000 ponden st.) welke het bestuur, in den dringensten nood van geld gebragt, daardoor verkregen had. Een der geachtste dagbladen deelt deze berigten mede, met bijvoeging der navolgende aanmerking:

» Het besluit van Spanje, om de wettigheid van don *Miguel* te erkennen, verandert niets aan den toestand van dat Rijk, en verbetert dien van den Infant in geenen deele. Het is bekend, dat Spanje, terwijl het openlijk des vorsten handelswijze afkeurde, deszelfs partij in het geheim begunstigd, en zijnen ambassadeur uit Lissabon, alleen uit eene zekere soort van beleefdheid ten aanzien der gearfieerden; heeft terug geroepen, toen de Infant goedvond zichzelven de kroon op te zetten.

» Het voorbeeld van Spanje zal door andere staten moeten worden gevolgd, bijaldien er niets gebeurt, hetwelk hoop geeft, dat de jonge Koningin hare goede zaak en hare betere regten zal kunnen doen gelden. Natien kunnen, uithoofde van de verkeerdheden harer vorsten, niet in den ban worden gedaan, en, zoo lang de onderlinge handelsbetrekkingen in stand moeten worden gehouden, is men verpligt, zich te bedienen van de gewone middelen van staatkundige gemeenschap. Overheersching wordt, na een zeker tijdsverloop, door een ongestoord bezit, gezuiverd van de gebreken van haren oorsprong, en wordt als dan, immers wat betreft de nationale gemeenschap, een wettig gezag. Intusschen behoeft het geen betoog, of de bekende partijdigheid van Spanje ontneemt veel van den invloed, dien dit voorbeeld anderzins zoude hebben gehad, en zal geen der overige mogendheden don *Miguel* een, uit vroeger als wettigen monarsch doen erkennen, omdat zijn oom tot dit besluit is gekomen.

» Niets is intusschen meer geschikt, om te overtuigen, hoezeer don *Miguel* zelf aan de regtmatigheid van zijnen titel twijfelt dan de vreugde, welke hij aan den dag heeft gelegd, bij het ontvangen van een document van zijnen oom, door een erkend zaakgelastigde. Lissabon is, op last der policie verlicht geworden, als of men eene overwinning had behaald, en menig een zal, niet wetende wat ten hove omging, zich hebben voorgesteld, dat Terceira vermeesterd was. Welk eene vreugde zoude de komst van eenen Engelschen of Franschen gezant niet te weeg brengen! Juist het belang, hetwelk in dit erkennen wordt gesteld, overtuigt ons, dat gouvernementen, welke eenig denkbeeld hebben van hunne eigene waardigheid en van eenige achting voor hun karakter, ten dien aanzien geen besluit zullen nemen dan met de meeste voorzigtigheid en na rijpe overweging"

FRANKRIJK.

PARIJS *den 4 November.*

In de laatste dagen van October is uit Tenedos, en laatstelijk uit Malta, op de reede van Toulon aangekomen het Nederlandsche fregat *de Javaan*, met den Nederlandschen Ambassadeur bij de Ottomannische Porte aan boord.

De erkenning van Don *Miguel* door den Paus schijnt nog altijd nadere bevestiging te behoeven, immers de onmiddelijke correspondentie van het *Journal des Débats* maakt hiervan evenmin gewag als die van het *Journal du Commerce*, en evenwel wijdt het eerstgemelde Journal heden aan de Portugesche belangen een uitgebreid artikel, hetwelk wij aldus in deszelfs zakelijken inhoud volgen:

Het Spaansche hof heeft dan eindelijk deszelfs eigen werk openlijk erkend, in het erkennen van Don *Miguel* tot Koning; na vergeefs gepoogd te hebben de overige Europesche Mogendheden, hiertoe door zijne staatkunde te bewegen, heeft het zich welligt verbeeld, dat zijn voorbeeld van meer gewenscht gevolg zou kunnen zijn; maar ook deze hoop zal zich verijdeld zien, want gelukkig is de staatkunde van het kabinet van Madrid geenszins een voorbeeld, hetwelk men gewoon is of zich beijvert in andere staten te volgen. De Portugeezen kunnen de vrees niet voeden, dat de Europesche staten op het denkbeeld gekomen zouden zijn, om Spanje voor uit te zetten tot het banen van eenen weg, welken zij afkeerig waren om in te slaan, en dat zij hen zich als het ware achter Spanjes scheideur zouden hebben willen verbergen, om aan het ongelukkige Portugal den laatsten slag toe te brengen. Voor het overige is de door Spanje gedane erkenning, op zich zelve beschouwd, van niet het minste gewigt voor Portugal. In de daad hebben sedert de overweldiging de naauwste betrekkingen tusschen Lissabon en Madrid geen oogenblik opgehouden gehad te bestaan. De Heer *de Campuzano*, die zich destijds in eene buitengewone zending te Lissabon bevond, is onafgebroken aldaar verbleven, niettegenstaande het zoogenaamde afbreken der staatkundige betrekkingen. Later is hij door den Heer *d'Acosta Montalegro* vervangen geworden. Deze ziet zich sedert zes maanden te Lissabon geëerd en ontzien als den leidsman van het gouvernement van den Infant, of liefst van de Koninginne moeder. Thans heeft hij zijne geloofsbrieven slechts onder eenen nieuwen vorm aangeboden, en voor het uiterlijke het Spaansche Wapen boven zijne deur doen hechten. Het is welligt niet ongepast hier aan te merken, dat deze zelfde *d'Acosta*, minister van Spanje te Weenen, toen de Infant Don *Miguel* zich nog in die hoofdstad bevond, destijds zich den geheimen agent betoonde der briefwisseling met de Portugesche rebellen, door welken het omstooten van den wettigen troon werd gesmeed. Dit alleen zoude, bijaldien er eenig ander bewijs noodig ware van de bescherming, door Spanje, aan die rebellen verleend, genoegzaam wezen, om de rol te doen kennen, welke Spanje sedert het jaar 1826 in de Portugesche zaken heeft gespeeld. Deze rol is hatelijker geworden door de geveinsde toetreding van Spanje in de verwijten, door de onderscheiden Mogendheden aan den Infant Don *Miguel* gerigt.

Maar om op de daad zelve der erkenning terug te komen (het is nog altijd het *Journal des Debats* hetwelk wij volgen,) zoo vragen wij, welk grondbeginsel de Spaansche Koning toch volgt, om den Infant Don *Miguel* als wettigen Koning te kunnen erkennen. Om zulks te kunnen doen, moet gij hem beschouwen als daartoe gekozen door de Portugeesche natie (verondersteld dat hij dezen titel toekenne aan de factieuse en onwettige vergadering, die hem de kroon heeft aangeboden) en dat hij dus het grondbeginsel der nationale souvereiniteit erkenne, eene veronderstelling welke voor den Spaanschen Koning te beleedigend is, dan af men dezelve zou kunnen aannemen; of wel hij dient de redenen aan te nemen, welke deze zelfde vergadering heeft aangevoerd, om te verklaren dat Don *Pedro* van den troon vervallen was en dat de kroon regtens aan den Infant Don *Miguel* behoorde. Er is geen middel-

weg om de door Spanje gedane erkenning te regtvaardigen; die mogendheid moet Don *Miguel* beschouwen of wel als door de natie gekozen, of wel als den plaatsnemer van zijnen van den troon vervallen Broeder. Welke nu is de groote reden om welke Don *Pedro* door de zoogenaamde Cortes van den troon vervallen is verklaard? Deze is, dat hij van het oogenblik af, dat hij tot Keizer van Brazilie erkend is geworden, volgens de Portugesche grondwet alle regten op den troon van Portugal verloren zou hebben. Maar Spanje heeft Don *Pedro* nog nimmer als Keizer van Brazilie willen erkennen; dit maakt deszelfs gedrag nog te vreemder; want wat toch is Don *Pedro* dan voor Spanje zoo deze mogendheid in hem noch den Keizer van Brazilie, noch den Koning van Portugal erkennen wil?

MENGELINGEN.

DE BOTOKUDOS, IN ZUID-AMERIKA.

De *Botokudos*, eene wilde natie, in *Brazilie*, te *Rio-Doce* zeer gevreesd, zijn zulks minder op *Belmonte* zoodat de *Portugeezen* het soms gewaagd hebben, met hem ter jagt te gaan. Het is een sterk, gespierd menschen-ras. In de zwaarste hitte beklimmen zij, met onbegrijpelijke vlugheid de bergen; dringen door tot in de bosschen en zwemmen over sneistroomende rivieren.

Op eenen zondag morgen zag men de *Botokudos* van een *distrikt* de rivier door waden, en zich naar den noordelijken oever begeven. Hunne aangezigten hadden zij of rood, of zwart beschilderd, en alle droegen aan stokken, bundels op hunne schouders.

Weinig tijds daarna kwam het opperhoofd JUNII, met zijne lieden, uit het bosch te voorschijn, waarin zich nog een aantal vrouwen en kinderen bleef ophouden. Het gerucht, dat er een gevecht tusschen het volk van dit opperhoofd en dat van het opperhoofd JÉPARAK zoude plaats hebben, verbreidde zich al spoedig, en een aantal lieden begaf zich naar de plaats tot dezen strijd bestemd. Ieder wapende zich met eene pistool en een' dolk, en verborg die onder zijne kleederen, om daarvan gebruik te kunnen maken, ingeval de vechtende soms ook de aanschouwers zouden willen aanvallen.

Toen men aan de overzijde der rivier kwam, vond men de wilden zeer digt op elkander staande, zoo dat zij slechts eene kleine plaats besloegen. De reizigers schaarden zich, op eenigen afstand, in eenen halven cirkel.

Al spoedig kondigde men het gevecht aan. De voorvechters van beide partijen daagden elkander uit, met allerlei schimpwoorden, en sprongen rond, als wilde Honden; terwijl zij ten zelfden tijd hunne stokken gereed hielden. JÉPARAK trad uit hun midden, en zijne wilde blikken schenen zich op een, tegen hem overstaand voorwerp te vestigen.

Met een trillende stem hief hij een gezang aan, eene beschrijving behelzende van de, hem aangedane, beleediging. Zijne woeste blikken ontvlamden, meer en meer, de beide partijen, en op eenen oogenblik vielen de twee beide voorvechters elkander aan, en bragten zich zulke geduchten vuistslagen toe, dat zij beide wankelden, en dadelijk den stok ter hand namen. De een bragt, met de meeste kracht, een slag toe aan zijne tegenpartij, zonder zich te bekommeren, waar hij hem getroffen had. Deze eerste aanval, met koelbloedigheid volgehouden, deed den geslagenen zijne bedaardheid niet verliezen; dadelijk nam hij *revenge*. Beiden overdekten elkander met verschrikkelijke slagen, waarvan hunne naakte ligchamen nog lang de teekenen zullen dragen. Door de meerdere of mindere punten, die zich in het hout bevonden, veroorzaakten zij niet alleen kneuzingen maar zelfs wonden, waaruit het bloed stroomde. Als twee vechtenden elkander wel hadden afgerost, traden twee andere te voorschijn, en soms zag men onderscheiden paren gelijk aan den slag. Deze twee gevechten werden meermalen afgebroken door gelijke schimpredenen en bedreigingen, als vooraf plaats hadden, tot dat de geestdrift zich weder van de strijders meester maakte, en zij hunnen stokken in beweging bragten.

De vrouwen vochten, mede twee aan twee, onder een geluil en gekerm, als wanhopigen. Zij vatteden elkander bij de haren, bragten vuistslagen toe, krabden met hunne nagels, en scheurden elkander de ringen, waarmede zij zich opschikken, uit ooren en lippen; terwijl zij dezelve, als zegeteekens, over het slagveld wierpen.

Als een den ander op den grond had geworpen, vattede een derde bij de beenen, en deed hem insgelijks vallen; en zoo worstellenden zij dan op nieuw voort.

De mannen vernederden zich niet, om de vrouwen van hunne tegenpartij te slaan; maar zij stootten haar, met het eind hunner stokken, met genoegzame kracht, om ze omver te werpen; doch zonder haar veel leed te doen. — Om het *effekt* van dit zeldzame tooneel te volmaken, voege men daarbij het gehuil en geklag van die vrouwen en kinderen, welke van het gevecht, op een' afstand, uit hunne hutten getuigen waren.

Het gevecht duurde bijna een uur; ofschoon de meeste vechters vermoeid schenen; toonden, echter, sommigen hunnen moed en hunne hardnekkigheid, door de anderen te blijven trotseren. JÉPARAK, als *Chef* der beleedigde partij, hield tot den laatsten oogenblik vol.

Toen men algemeen den vrede scheen te wenschen, hernieuwde hij zijnen strijdzang, en moedigde zijne lieden aan, om weder te beginnen. De reizigers besloten, tot hem te naderen, en, hem op den schouder kloppende, gaven zij hem den lof van een' dapperen strijder te zijn; waarna hij trotsch het slagveld verliet, en ten zijnent terugkeerde.

Het andere opperhoofd had mindere kracht betoond: zijn ouderdom, trouwens, zoude hem dit niet hebben toegelaten. Hij bleef eenvoudig aanschouwer van het gevecht, waarvan men eerst eenigen tijd daarna de oorzaak ontdekte. De *Botokudos* hebben namelijk, voor hunnen jagten, zeker *distrikt*, welks grenzen zij bijna nimmer overschreiden; en nu hadden de lieden van JUNII zulks gedaan, en zelfs eenige wilde varkens, op het grondgebied van JÉPARAK, gedood. Die beleedigingen zijn de gewone oorzaken van de twisten en oorlogen, die tusschen deze natiën uitbarsten.

ADVERTISSEMENTEN.

Op HEDEN namiddag, *vier* uren, in het sterfhuize en publieke vendu, ten voor Rekening den Boedel MASON MORSE.

Paramaribo den 10 Februarij 1830.

C. A. FISCO,
2e Commies.

KURATORS DER ALGEMEENE WEES EN DESOLATE EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER DEZER KOLONIE, zullen op Donderdag den 18e. dezer, ter voorschreven Kamer, des namiddags, ten vier uren, door den Vendumeesteresse de Weduwe C. S. GOMPERTS, publiek doen verkoopen; Meubelaire Goederen, Mans en Vrouwen Kleederen, &c. &c. aankomende de navolgende Boedels; als: den gerepudicerden gemeenschappelijken Boedel J. H. O. GREEBER en nagelatene Huisvrouw S. J. C. SWENNICKE; F. C. J. BECKER; SAMUEL ROBLES DE MEDINA Jr; de vrije SEBA van H. C. FLOHR; en D. J. VAN PRAAG.

Als mede een Tent Corjaal aankomende laastgenoemden Boedel.

Voorts diverse in den Boedel ISAIJ ABRAHAMS gevonden Horologien, waar van de eigenaren, ofschoon door driemaal herhaalde Advertentiën opgeroepen, zich niet hebben bekend gemaakt.

Paramaribo den 10 Februarij 1830.

C. A. FISCO,
2e. Commies.

KURATORS DER ALGEMEENE WEES DESOLATE EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER DEZER KOLONIE, zullen op Donderdag den 18 dezer, ter voorschrevene Kamer des namiddags ten 4 uren, door de Vendumeesteresse C. S. GOMPERTS, publiek doen verkoopen: Meubilaire Goederen, Mans en Vrouwe Kleederen, &c. &c. aankomende de navolgende *Desolate Boedels*, als: HENDRIK PETRUS VAN OMMEREN, JOSEPH CHARLES ALBERTUS, MATHEUS THEODORUS VAN 'T KRUIJS, GEORGE VAN ADNEY, J. BARGTOWN, CHRISTIAAN ABINIE, LAMBERTUS KRAAG, PIERRE GEERAERDS, ANTJE MOL, LOUIZA van BUDDEN, CATRIJNTJE CATHARINA van OEHLERS, CECILIA van WALTER KENNEDY en CHRISTIANA JOHANNA van GREEVE.

Van alle welke Boedels er geene genoegzame Goederen gevonden zijn, om Crediteuren te kunnen oproepen.

Paramaribo den 10 Februarij 1830.

C. A. FISCO,
2e Commies.

Het behaagde den Alwijzen Hemelschen Vader, op den morgen van den 4den dezer, in zijne Heerlijkheid tot zich te nemen, mijn waarde Vader J. B. POTHUIJS, op de Plantaadje *Naccarackibo*, in den ouderdom van 63 jaren en 11 maanden.

Gevende langs deze gebruikelijke weg, kennis aan zijnen Vrienden en Bekenden.

Paramaribo den 10 Februarij 1830.

W. G. POTHUIJS.

M. A. SALOMONS, zal de volgende Vendu houden van eenen Inboedel, ten Huize van E. J. VAN DEN BERGH, des namiddags ten *vier* uren precies, als:

4. VENDU op Donderdag, den 4 Maart, e. k.

Alles naar de Cathologue voor handen. Zullende de Goederen van deze VENDU, *twee* dagen te voren, bezigtigd kunnen worden, van acht tot een uur voormiddags.

Paramaribo den 6 Februarij 1830.

De KOFFIJ- en KAKAO Plantaadje *De Herstelling*, gelegen aan de Rivier beneden *Saramacca*, wordt te KOOP gepresenteerd, met al deszelfs Ap- en Dependentie, Gebouwen, Slaven, enz. — Nadere informatien te bekomen bij den Wel Edelen Heer ABM. S. VAN COERLAND.

Paramaribo den 5 Februarij 1830.

J. E. LYONS, zal Morgen op Vendu Verkoopen: Provisien en Bonten, Servetgoed, Linnens, Broeken en Baatjes, mede een partij Barège Cravattes, Creppe, Afichus, Indiennes Doeken, Voorts Neurenburger Poppengoed, en een partij fraaije Boheemsche Kouralen, alles om reekeening (te sluiten &c. &c.

Als mede voor rekening van het Gouvernement 650 ledige Flesschen te bezigtigen in het Militair Hospitaal.

Wed. C. S. GOMPERTS zal Vrijdag ten 9 ure op Vendu verkoopen Provisien en Stukgoederen als mede een famillie Slaven met namen: PRINCES, EVA, JAN, BIJMAN en JOHAN aankomende den Boedel wijlen P. VAN VEREUL, en een man Neger genaamd PROVIT aankomende de Pl. *Martenbosch*.

Gedrukt ter Drukkerij van de Gezusters SERRES.